

кавъ! — О, ако нещестия пантофи! Нима искаше да пътуваме цялото ни богатство?

И замислих се той отново какъв да се отърве от тях. Най-сетне намери. Въ оловния канвал нмкой не любял риба за това той решиш там да ги хвърли. Ще удава аз ти злосторници! — акавал той. Съ заубата, които тѣ ли пречинили бяха могли да купя пантофи на всички жители въ Багдадъ — Огледаде се е и като видѣше че нмкой не го гледа върнали пантофитѣ въ канала.

Но за нещестия човѣкъ, който се грижеше за почиването на вмадилѣ не вършеше добросъвестно работата си. Тамъ стана много, че канала дълго време не била почиванъ; събрало се много мърсотии въ водотожднитѣ трѣбе и водата едва-едва противача. Липсвал само пантофитѣ на Каземъ. Тѣ задръслили навпаки канала. Мръсната вода не могла да спадне вече своя пъкъ, предѣла и наводнила ударила. Веднага прощисли канала и не щеше ли навѣрлили и пантофитѣ на Каземъ. Тѣ били добре дошли за човѣкътъ, който било виновникътъ за цялото нещестие, защото го били страхъ да признае вината си. Той стоварил цялата вина върху пантофитѣ.

Завели Каземъ пакъ при кадията. Той го посрещал сърдито: — Първо крадешъ пантофи на закътника ми, после манишъ рибаритѣ а сега искаш да уважиш и съгражданиитѣ си тѣй ли? Сега не ше те можемо леко. Ще те върна въ най-тъмния затворъ на Багдадъ. — Не помогали никакви молби. Каземъ се изелъ, че е измалъ воши навѣррениа. Даа кадията се преструвалъ, че не му върва. Казалъ му, че ше трѣбва съ години да лежи въ затвора ъ Каземъ обещавалъ все по-голямъ откупъ. Най-сетне когато обещалъ го-дѣна частъ отъ състронето си кадията се съгласилъ да го пусне. Каземъ си тръгналъ, ала кадията го провалялъ обрато и му казалъ: — Не забравяй пантофитѣ си. Каземъ. Не желиш че желява да ти вземе най-силното нѣщо което имаш на тоя святъ! Не съмъ толкова жестоко! — Каземъ изелъ пантофитѣ си. На улицата се чуудѣлъ какво да стори съ тяхъ.

— Лѣх, знаешъ едно нѣщо, отъ какво не ше можете да се върнете вече! — казалъ той на пантофитѣ си. Откъде излезъ гредя, изчопала една дълбока ямка близо до Багдадската стена. Следъ това заровилъ пантофитѣ. — Сега нѣй-сетне ше имашъ миръ отъ васъ! — провиквалъ се той.

Но най-големия врагъ на Каземъ скаралъ зедъ едно дърво и видѣлъ асичко. Откъшелъ при надията и му обадилъ. Той казалъ: — Каземъ сигурно е убилъ нѣкого! И заровилъ трупа му! Или пъкъ може да е навѣррилъ нѣкое голямо имане. Но богатството тогава не е негово, защото земата принадлежи на града Багдадъ. — И кадията повикалъ рибаря се пакъ бедния Каземъ. — Мислишъ ли, — започналъ той, че сега тука за да се занимавалъ само съ тебѣ? Принай! Кого уби?

Тогавъ Каземъ разправилъ истината. Събрали се кадията, закътника му, обаничелъ и Каземъ и отишли всички при голямата стена. Когато разровили дупката навѣррили нещестиятѣ Каземови пантофи. Тогавъ кадията казалъ! — Изглежда не си извършилъ убийство! Но не ли се върва да си заровилъ пантофитѣ само за да се отършиш отъ тяхъ. Сигурно си измалънлъ съ тяхъ дупката, въ която се е намирало въ тяхъ имането. Въ всички случаи заслужаващъ наказание, Каземъ! И Каземъ платилъ пакъ голяма сума. Когато сложилъ жилищитѣ на месата на кадията той казалъ:

— Мога ли да изжамъ едне молба го-сподани сядна?

— Можешъ, отвърнелъ кадията. — Люо не искашъ нмкой, ше изгълни желябата ти.

— Позволете да оставя пантофитѣ тука. Не мога да се отърва отъ тяхъ. Нмкой не иска да ги приеме: нито водата, нито въздухътъ земата. Люо река да ги изгора сигурно би се подпаднала къщата ми.

— Добре, — отвърнелъ кадията. — Ще ги поставимъ при другитѣ доказателствени вещи. Но анѣсто тяхъ ше ти дамъ еднегъ съветъ: — Сижеть ли се въ близкото пантофитѣ ти. Каземъ. нули си веднага нои!

